

JULIE KAGAWA

The
IRON QUEEN

vaskirálynő

A NYÁR ELHERVAD
A JÉG ELOLVAD
CSAK A VASTÜNDÉREK
MARADNAK

fine ●
selection

JULIE KAGAWA

VASTÜNDÉREK

The
IRON QUEEN

vaskirálynő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Ericának és Gailnek,
Ash legnagyobb rajongóinak.
És Nicknek,
aki mindig inspirál.*

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

A hosszú hazaút

Tizenegy évvel ezelőtt, a hatodik születésnapomon tűnt el az apám. Egy évvel ezelőtt ugyanazon a napon rabolták el az öcsémet is. Csakhogy ezúttal utánamentem Sohaföldre, hogy megmentsem.

Különös, mennyire megváltoztathat valakit egy utazás – hogy mennyit lehet tanulni belőle. Én megtudtam, hogy az ember, akit az apámnak hittem, egyáltalán nem az volt. Hogy a biológiai apám még csak nem is ember. Hogy egy legendás tündérr király félvér lánya vagyok, és az ő vére folyik az ereimben. Hogy hatalmam van – olyan hatalom, ami néha még engem is megrémít. Olyan hatalom, amitől a tündérek is félnek, mert elpusztíthatja őket, én pedig nem tudom biztosan, hogyan uraljam.

Megtanultam, hogy a szerelem legyőzi az időt és a fajok közti különbséget is; szépséges, tökéletes, megéri küzdeni érte, ugyanakkor törekeny és a szívedet is összetöri, néha pedig áldozatokat kíván. Hogy az ember olykor egyedül marad az egész világgal szemben, és nincsenek egyszerű megoldások. Hogy tudnod kell, mikor kapaszkodj bele

valamibe... és mikor ereszd el. És még ha az a szerelem vissza is tér, előfordulhat, hogy felfedezel valamit valaki másban, aki egész idő alatt jelen volt.

Azt hittem, vége. Vége a tündérekkel töltött időnek, annak, hogy lehetetlen döntéseket kell hoznom, fel kell áldoznom a szeretteimet. Azonban a közelebbi viharban a korábbi döntéseimért újra felelnem kell. És ezúttal nincs visszaút.

A NEVEM MEGHAN CHASE.

Nem egészen huszonnégy óra múlva betöltöm a tizenhetet.

Micsoda déja vu! Az idő megdöbbentő sebességgel száguld el az ember mellett. El sem hiszem, hogy egy év telt el az óta a nap óta, amikor beléptem a tündérek birodalmába. Amikor az életem örökre megváltozott.

Valójában nem töltöm be a tizenhetet. Túl hosszú időt töltöttem Sohaföldön – ott az ember nem öregszik, vagy csak olyan lassan, hogy az szóra sem érdemes. Vagyis, miközben a való világban egy teljes év telt el, én legfeljebb néhány nappal lettem idősebb.

És eközben annyit változtam, hogy magam sem ismerem magamra.

A szellemlő patkói a szívverésem ritmusára kopogtak az aszfalton csendesen. A louisianai sztrádának ezen a kihalt szakaszán, tupelófák és mohos ciprusok között csak néhány autó előzött meg minket, és azok is lassítás nélkül száguldottak el mellettünk, felkavarva a leveleket. Nem látták a parázsszemű, loncsos, fekete szőrű lovat, amely mindenféle szerszám vagy nyereg nélkül kocogott az út mellett. Nem látták a hátán ülőket – a világos hajú lányt és a sötét, szépséges herceget mögötte, aki két karjával átfogta a lány derekát. A halandók nem látják a tündérek világát, azt a világot, amelynek most már én is része voltam, akár akartam, akár nem.

– Mitől félsz? – mormolta a fülemben egy mély hang. Végigfutott a hátamon a hideg. A Télherceg még Louisiana párás mocsárvidékén is hideget árasztott magából, a lehelete kellemesen hűvösen cirógatta a bőrömet.

A vállam felett rásandítottam.

– Mire gondolsz?

Ash, a Téli Udvar hercege, állta a pillantásomat, ezüst szeme csillogott a félhomályban. Hivatalosan nem viselte már a rangját. Mab királynő kitagadta Sohaföldről, miután Ash nem volt hajlandó megtagadni az Oberon, a Nyárkirály félvér lánya iránt érzett szerelmét.

Oberon az apám.

A Nyárnak és a Télnek ellenségeknek kellene lenniük. Nem volna szabad együttműködnünk, együtt végezni el a küldetéseket, és ami a legfontosabb: nem volna szabad egymásba szeretnünk.

Mi azonban megtettük, és Ash most itt volt, velem. Kiutasítottak minket, és az ösvények – a Tündérföldre vezető kapuk – örökre bezárultak előttünk. Nem érdekelt. Nem állt szándékomban visszamenni.

– Ideges vagy. – Ash a tarkómat cirógatta, elsimította a hajamat a nyakamról. Borzongatott az érintése. – Érzem. Nyugtalanul vibrál az aurád, és ilyen közel hozzád engem is szinte megőrjít. Mi a baj?

Tudhattam volna. Az érzéseimet nem rejthettem el Ash elől, de ami azt illeti, egyetlen tündér elől sem. A varázslatuk, a bűbájuk forrása az emberek álmaiban és érzéseiben rejlett. Ashnek tehát próbálkoznia se kellett, hogy megérezze, mi zajlik bennem.

– Sajnálom – feleltem. – Azt hiszem, kicsit izgulok.

– Miért?

– Hogy miért? Csaknem egy éve eltűntem. Anyu a plafonig ugrik majd, ha meglát.

Összerándult a gyomrom, amikor elképzeltem a találkozásunkat: a könnyeket, a haraggal vegyes örömet, az elkerülhetetlen kérdéseket.

– Semmit sem tudtak rólam, amíg Sohaföldön voltam – sóhajtottam, és előrenéztem, oda, ahol az út csíkja a sötétségbe olvadt. – Mit mondjak nekik? Hol kezdjem a magyarázkodást?

A szellemlő felhorkant, hegyezte a füleit; egy furgon húzott el mellettünk, kellemetlenül közel. Nem voltam benne biztos, de mintha Luke viharvert, vén Fordja lett volna. Zörögve továbbgurult, majd eltűnt a kanyarban. Ha a mostohaapám volt, biztosan nem látott meg minket: még akkor is nehezebb esett felidéznie a nevemet, amikor közös háztartásban éltünk.

– Mondd el az igazat! – felelte Ash. Összerezentem; nem számítottam rá, hogy válaszol. – Az elejétől. Vagy elfogadják, vagy nem, de akkor sem titkolhatod, ki vagy, főleg nem a családod előtt. A legjobb egyből túlesni rajta, aztán szembenézünk vele, akármi következik.

Meglepett a nyíltsága. Még mindig csak ismerkedtem ezzel az új Ashsel, ezzel a tündérrel, aki beszélt és mosolygott, és nem rejtőzött a közöny jeges álarca mögé. Amióta elhagytuk Sohaföldet, megnyílt, levetkőzte komorságát és szorongásait, mintha valami hatalmas súlyt dobott volna le a válláról. Persze hallgatag maradt, és bárki más mogorvának vélhette volna, de én úgy éreztem, végre megpillanthatom azt az Asht, akiről mindvégig tudtam, hogy ott rejtőzik legbelül.

– De mi lesz, ha nem tudják feldolgozni? – motyogtam. Ez a kétség rágott egész reggel. – Mi lesz, ha meglátják, mi vagyok, és elijednek? Mi van, ha... nem akarnak majd engem többé?

Elhallgattam: tudtam, ez úgy hangzik, mint egy duzzogó ötéves panasza. Ash azonban szorosabban ölelt magához.

– Akkor árva leszel, éppúgy, mint én. És megtaláljuk a módját, hogyan éljünk így. – Az ajka a fülemhez ért; összeszorult a szívem. – Együtt.

Levegőért kaptam, megfordultam, hogy megcsókolhassam, és ujjaimmal beletúrjak selymes, sötét hajába. A szellemcsikó azonban ismét felhorkant, és megugrott: nem vetett éppen le a hátáról, de azért néhány centire feldobott a levegőbe. Megragadtam a sörényét, Ash pedig elkapta a derekamat, hogy le ne zuhanjak. Szívdobogva vetettem egy sötét pillantást előre, a ló orra irányába, de leküzdöttem a késztetést, hogy oldalba sarkaljam, és ezzel újabb ürügyet szolgáltatassak neki a rugdalózásra.

A szellemlő felemelte a fejét, és visszanézett ránk, az undor tisztán látszott parázsló szemében, állati vonásain.

– Ó, elnézést, kellemetlen helyzetbe hoztunk? – kérdeztem gúnyosan. A ló horkantott. – Hát, jó. Viselkedni fogunk.

Ash halkan felnevetett, de nem próbált meg újra az ölébe húzni. Sóhajtottam, és újra a tájat kezdtem bámulni előttünk, ismerős dolgok után kutatva. Amikor megláttam az út mellett álló rozsdás furgont, amelyet már olyan régen hagytak ott, hogy egy fa nőtt ki a tetejéből, a szívem a torkomban kezdett dobogni. Amióta az eszemet tudom, mindennap láttam azt a kocsit az iskolabusz ablakából. És mindig elárulta, hogy már nemsokára otthon vagyok.

Régmúlnak tűnt, mintha egy egész élet telt volna el az óta, hogy Robbie barátommal a buszon ültem, és csak a jegyeim meg a házi feladatomban kellett aggódnom, na meg amiatt, hogy megkapom-e a jogosítványt. Annyi minden megváltozott: furcsa lesz visszatérni az iskolába és a régi, e világi életembe, mintha mi se történt volna.

– Alighanem évet kell ismételnem – jegyeztem meg. Éreztem, hogy Ash furcsállva néz rám. Hát persze, halhatatlan tündérként neki sosem kellett az iskola és a papírok miatt aggódnia...

A valóság egyszerre teljes erejével nehezedett a vállamra, és már a Sohaföldön eltöltött idő tűnt ködös álomnak. Most már itt voltunk

– házi feladat, jegyek, főiskola. Nyáron dolgozni akartam, hogy összeszedjem a pénzt egy kocsi-ra. Érettségi után be akartam jutni az ITT Tech felsőfokú képzésére, és a Baton Rouge-i vagy New Orleans-i központ mellé szerettem volna költözni. Még mindig megtehetem ezt? Mindazok után, ami történt? És hogyan fér mindebbe bele egy kitaszított, sötét tündérherceg?

– Mi az? – Ash lehelete a fületem csiklandozta, borzongatott.

Mélyet lélegeztem.

– Hogy fog ez működni, Ash? – Félig hátrafordultam, hogy ránézhessek. – Hol fogunk tartani egy év, vagy kettő múlva? Nem maradhatok itt örökké. Előbb-utóbb el kell kezdenem a saját életemet. Iskola, munka, egyszer majd főiskola... – Elhallgattam, lepillantottam a kezemre. – Tovább kell lépnem, de nélküled nem akarok.

– Már gondolkodtam ezen – felelte Ash. Felpillantottam, mire ő megajándékozott egy futó mosollyal. – Előtted áll az egész életed. Természetes, hogy eltervezed a jövődet, és tulajdonképpen Goodfellow is eljátszotta a halandót tizenhat évig. Miért ne tehetném meg én is?

– Komolyan? – néztem rá hitetlenkedve.

Ash megsimította az arcát, tekintete az enyémbe mélyedt.

– Lehet, hogy meg kell majd tanítanod néhány dologra az emberek világáról, de készen állok a tanulásra, ha ez az ára, hogy melletted lehessenek. – Újra elmosolyodott, ezúttal kissé gunyorosan. – Biztos vagyok benne, hogy ha kell, emberré tudok válni. Ha azt akarod, hogy iskolába járjak, mint a diákok, megteszem. Ha egy nagyvárosba költöznél, hogy valóra váltsd az álmaidat, veled megyek. És ha egy nap szeretnél fehér ruhában megesküdni, és az emberek szemében is hivatalossá tenni a kapcsolatunkat, arra is kész vagyok.

Felém hajolt, olyan közel, hogy megláttam ezüst szemében a saját tükörképemet.

– Ha tetszik, ha nem, azt hiszem, végleg a nyakadon maradtam.

A lélegzetem is elakadt, fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Szerettem volna megköszönni, de a tündérek között azok a szavak nem ugyanazt jelentették.

Szerettem volna megcsókolni, azonban akkor a ló biztosan az árokba hajított volna bennünket.

– Ash... – kezdtem, de nem kellett befejeznem, mert a ló abban a pillanatban megtorpant. Egy hosszú, kavicsos kocsibejáró elején álltunk, amely egy kicsiny dombon vezetett át. Ismerős, zöld levélszekrény egyensúlyozott ingatagon egy tartóoszlopon ott, ahol a bekötőút kezdődött. Régi volt és kopott, de azért még a sötétben is el tudtam olvasni rajta a feliratot.

Chase 14202

Nagyot dobbant a szívem. Hazaértem.

Lecsusszantam a szellemló hátáról. Megbicsaklott a lábam, különös érzés volt ilyen hosszú, nyeregben töltött út után talpra állni. Ash könnyedén leugrott, mormolt valamit a lónak, mire az horkantott, hátravetette a fejét, és elvágtatott a sötétbe. Pillanatokon belül nyomtalanul eltűnt.

Végignézttem a kavicsos úton, a szívem zakatolt. A dombon túl várt a családom és az otthonom. A régi, zöld farmház, amelynek faburkolatáról pereg a festék; a disznóólak kint hátul, a sárban, Luke furgonja és anyu kombija.

Ash nesztelenül mellém lépett.

– Készen állsz?

Nem, nem álltam készen. Inkább a sötétbe meredtem, arra, amerre a szellemló elszáguldott.

– Mi történt vele? – kérdeztem, hogy eltereljem a saját figyelmemet. – Mit mondtál neki?

– Azt, hogy a szívességet visszafizette, most már nem tartozunk egymásnak semmivel.

Valami oknál fogva ez mulattatta; halványan mosolyogva nézett ő is a ló után.

– Úgy tűnik, most már nem parancsolhatok nekik, mint régen. Mostantól a szívességeket kell behajtanom.

– És ez rossz?

Ash mosolya kiszélesedett.

– Nagyon sokan tartoznak nekem egy-egy szívességgel.

Amikor továbbra is tétováztam, a fejével az út felé intett.

– Indulj! A családod vár.

– És te?

– Valószínűleg jobb, ha ezúttal egyedül mész. – Szomorúság árnya suhant át a szemén, fájdalmasan rám mosolygott. – Nem hiszem, hogy az öcséd örülne a viszontlátásnak.

– De...

– A közelben leszek. – Felém nyúlt, és a fülem mögé igazította egy hajtincsemet. – Megígérem.

Sóhajtottam, és még egyszer felnéztem a dombra.

– Hát, jó – mormoltam, és megacéloztam magamat. – Ez aligha fog sikerülni!

Három lépést tettem meg, és éreztem, ahogy a kavicsok csikorgognak a talpam alatt. A vállam felett hátrapillantottam. Üres félhomályt láttam, csak a szellő kavarta a leveleket ott, ahol korábban Ash állt. *Jellemző a tündérekre.*

Megráztam a fejemet, és folytattam magányos utamat a bekötőúton.

Hamarosan elértem a domb tetejét, ahonnan teljes rusztikus szépségében élém tárult a ház, amelyben tíz évig éltem. Láttam a fényeket az ablakaiban, a családomat a konyhában. Anyu vékony árnya

éppen a mosogató fölé hajolt, Luke, kopott overalljában, a pultra tette a használt tányérokat. És ha hunyorítottam, éppen megpillantottam Ethan fűrtjeit az asztal széle felett.

Könnyek gyűltek a szemembe. Egy évig voltam távol, tündérekkel harcoltam, felfedeztem, ki is vagyok én, többször cseleztem ki a halált, mint összeszámolhattam volna – és végre hazaértem.

– Hát nem szépséges? – sziszegett rám egy hang.

Megpördültem, vadul keresve a forrását.

– Idefenn, hercegnő.

Felnéztem, és még éppen megláttam a vékony, csillámló hálót, mielőtt rám zuhant és hanyatt lökött volna. Átkozódva vergődtem alatta, téptem a szálakat, hogy szétszakítsam a látszólag pókhálóvékony anyagot. Azonban éles fájdalom hasított belém, és vér csordult ki felsebzett ujjaimból.

Alaposabban megnéztem a hálót. Vékony, hajlékony drótból volt, és csak a saját bőrömet sértettem fel a küszködéssel.

Rekedtes nevetést hallottam. A nyakamat tekergetve kerestem, ki támadott meg. A ház tetejéig futó villanyvezetéken három gömb-szerű alak ült, cérnavékony lábuk csillogott a holdfényben. Összeszorult a szívem, amikor az egyik kitekerte magát és leugrott. Halk, csettenő hanggal ért földet a kavicsokon, majd kiegyenesedett, és felém botorkált.

Hátratántorodtam, de ettől csak még jobban belegabalyodtam a dróthálóba. Most, hogy tisztábban láttam őket, a lények hatalmas pókokra emlékeztettek, csak sokkal rémesebbek voltak. Hegyes, tűszerű lábakon botladoztak át a kavicsok között, de a testük sápadt, kiéhezett nőkére hasonlított, fekete szemük kigúvadt, karomszerű drótujjait menet közben engedték ki. Minden lépésüket halk, kattogó hang kísérte.

– Hát, itt van – sziszegte az egyik, amikor mellém ért, és elvigyodott. – Éppen, ahogy a király megmondta.

– Túl könnyű volt – felelte a másik rekedten, düllelt szemével végigmérve engem. – Meglehetősen csalódott vagyok. Azt hittem, jó fogás lesz, de ez csak egy sovány bogár a pókhálóban. Mitől fél ennyire a király?

– A király – szólaltam meg. Mindhárman meglepetten rám pillantottak, talán azért, mert megszólítottam őket, ahelyett, hogy némán rettegnék. – A trónbitorlóra gondoltok, igaz? Még mindig engem akar.

A pókboszorkák sziszegve vicsorították ki hegyes fogaikat.

– Gyermekek, ne káromold! – rikoltotta az egyik, elkapta a hálót, és azzal együtt húzott előre. – Ő nem *bitorló*! Ő a Vaskirály, a vastündérek igazi ura!

– Én nem így tudom – vágtam vissza, állva az égő fekete szemek pillantását. – Találkoztam a Vaskirályal, az igazival, Masinával. Vagy őt már elfelejtettétek?

– Természetesen nem! – vágta rá a másik boszorka. – Sosem felejtsük el Masinát. Ő a királynőjévé akart tenni téged, a vastündérek uralkodónőjévé, te pedig hálából megölted őt!

– Elrabolta az öcsémet, és meg akarta semmisíteni Sohaföldet! – csattantam fel. – De nem értitek. A király, akit szolgáltok, aki elfoglalta a trónt, egy csaló. Nem ő az igazi örökös. Egy bitorlót szolgáltok.

– Hazug! – rikoltotta a nőalak, majd egészen közel nyomult és megmarkolt tűkarmaival. Kiserkedt a vérem. – Ki mondta ezt neked? Ki meri beszennyezni az új király nevét?

– Vasparipa – feleltem, és összerándultam, mert a másik póklény a hajamba kapaszkodott, és rázni kezdte a fejemet. – Vasparipa mondta, Masina katonája!

– Az áruló! Őt és az ellenállókat el fogjuk pusztítani, rögtön az után, hogy a király elintéztet téged!

Most már mindhárom lény visított, átkozódott és fenyegetőzött, a háló résein át igyekeztek a húsomba tépni. Az egyik a hajamnál fogva emelt fel a földről. Levegőért kaptam, fájdalomban könny szökött a szemembe. A tündér egyenesen az arcomba sziszegett.

Hideg kék fény villant fel köztünk. A vastündér egy utolsó rikoltás kíséretében *megsemmisült*, ezernyi ragyogó szilánk záporaként hullva a földre. A póklény a fajtájához méltón távozott a világból: maradványai halványan csillogtak a holdfényben. A másik kettő riadtan kiáltozva hátrált. Valaki lerántotta rólam a hálót, és közénk lépett.

– Jól vagy? – mordult fel Ash, miután tántorogva talpra álltam, de a tekintetét nem vette le az előtte álló póklényekről.

Égett a fejbőröm, az ujjaimból még mindig szivárgott a vér, és tucatnyi apró karmolás éktelenkedett a karomon ott, ahol a rémlény hozzám fért, de nem sérültem meg komolyan.

– Igen – feleltem. Lassan elöntött a düh. Éreztem, amint a bűbájom tornádóként növekszik, kavarnak benne az érzések és az energiák. Amikor először találkoztam Mabbal, a Télkirálynő lepecsételte a mágiámat, mert félt a hatalmamtól, de a pecsét megtört, és ismét lüktetett bennem a bűbáj. Beburkolt, körülvettem, vadul örvénylett – Oberon és a nyártündérek mágiája.

– Megölted a nővérünket! – rikoltotta az egyik boszorka, és belelépett a saját hajába. – Darabokra vagdalunk!

Felemelt karmokkal, sziszegve törtek felénk. Éreztem Ash bűbájának hullámverését, hidegebb volt, mint a nyár mágiájának parazsa – a Télherceg előrelendítette a karját.

Kék villám csapott ki a kezéből, és a két boszorka egyike jégdárdák záporában találta magát. Úgy tépték szét, mint a repeszek;

sikoltott, és fényes darabokra hullott a fűben. Ash kivonta a kardját, és az utolsó támadt.

A póklény dühödten sikoltozva emelte fel a karjait. Az ujjai végéből tíz csillogó drót bújott elő. A különös teremtmény Ash felé csapott velük, ám ő elhajolt előlük, és a csápok egy közeli facsemetét szabdaltak fel.

Míg amazok ketten egymást kerülgették, én letérdeltem, és a földbe ástam az ujjaimat, szólítva a bűbájomat. Éreztem az élőlények szívverését a talajban, és elküldtem közéjük a kérésemet: segítsenek legyőzni a vasszörnyet a felszínen.

A póklényt teljesen lefoglalta, hogy megpróbálja csíkokra szabdalni Asht, ezért meglepetésként érte, amikor a talaj megmozdult a lába alatt. Fű, gyomok, indák, gyökerek csavarodtak vékony lábaira, felkúsztak a testére. Felkiáltott, és örült gépkaszaként kezdte szabdalni a növényeket, de én még több bűbajt küldtem a földbe, és a növények válaszul még sebesebben nőttek. A póklény pánikba esett, és megpróbált elmenekülni, de az indák visszafogták, lerántották.

Ash fentről csapott le rá, mint egy árnyék, a pengéjét egyenesen lefelé tartva. Átdöfte a lény testét, egy pillanatra a földhöz szögezte – aztán ez a szörny is csillogó szilánkokra omlott.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam és fel akartam egyenesedni, azonban ekkor kibillant a talpam alól a talaj. A fák körtáncba kezdtek, a karom és a lábam érzéketlenné vált, aztán már csak azt láttam, hogy a föld száguld felém.

Hanyatt fekvé ébredtem, kifulladásra, zihálva, mintha végigfutottam volna a maratont. Ash nézett le rám, ezüst szemében zaklatottság tükröződött.

– Meghan, jól vagy? Mi történt?

A szédülés alábbhagyott. Többször mély lélegzetet vettem, hogy biztos legyen benne: nem fogok hányni, aztán felültem és a szemébe néztem.

– Nem tudom. Előhívtam a bűbájomat, aztán... elájultam.

A fenébe! Még mindig forgott velem a világ. Ashhez hajoltam, aki olyan óvatosan karolt át, mintha eltörhetnék a kezében.

– Ez normális? – motyogtam a mellkasába.

– Tudtommal nem – felelte; aggódott, de igyekezett nem kimutatni. – Talán mellékhatás, mivel a mágiád olyan sokáig volt lepecsételve.

Hát, akkor ez még egy dolog, amit meg kell köszönnöm Mabnak.

Ash felállt, és óvatosan talpra segített. A karjaim bizseregtek, az ujjaim ragacsosak voltak a drót ejtette sebekből kicsordult vértől. Ash csíkokat tépett az ingéből, és bekötötte a kezemet – csendesen és hatékonyan, bár nagyon gyengéden ért hozzám.

– Vártak rám – mormoltam, és a holdfényben csillogó, szétszóródott ezernyi tűt néztem. Újabb bajok, amiket a tündérek hoztak a családomra. Anyu és Luke alighanem kiakad... nagyon reméltem, hogy Ethan nem lép bele az egyikbe, mielőtt eltűnnének.

– Tudják, hol élek – folytattam, és a szilánkok mintha rám kacsintottak volna a fű közül. – A trónbitorló tudta, hogy hazajövök, és ide küldte őket.

A házra néztem: az ablakon át megpillantottam a családomat. Fogalmuk sem volt a kinti káoszról.

Fáztam, felfordult a gyomrom.

– Nem mehetek haza – suttoztam. Éreztem magamon Ash tekintetét. – Most nem. Nem vihetem magammal ezt az őrületet a családomhoz.

Még egy pillanatig néztem a házat, aztán lehunytam a szememet.

– A trónbitorló nem fogja beérni ennyivel. Újabb és újabb *dolgo-
kat* fog utánam küldeni, és a családom könnyen keresztűzbe kerül-
het. Ezt nem hagyhatom. Muszáj... muszáj elmennem. Most.

– És hova mennél? – Ash nyugodt hangja áttört a kétségbeesése-
men. – Sohaföldre nem térhetünk vissza, a vastündérek pedig min-
denhol jelen vannak a halandók világában.

– Nem tudom... – Eltakartam az arcomat. Abban a percben csak
azt tudtam, hogy nem lehetek a családommal, nem mehetek haza,
és nem lehet normális életem. Addig nem, amíg a bitorló fel nem
adja a kutatást utánam, vagy valami csoda folytán holtan össze nem
esik.

Vagy *én* esek össze holtan.

– Nem számít, ugye? – nyögtem fel. – Akárhová megyek, követni
fognak.

Erős ujjak fonódtak a csuklómra. Ash szelíden elhúzta a kezemet
az arcom elől. Megborzongtam, és felnéztem ragyogó ezüst szemébe.

– Én mindig harcolni fogok érted – jelentette ki mély, erőteljes
hangján. – Tedd, amit tenned kell! Akárhogy döntesz, én itt leszek.
Ha egy évbe telik, ha ezerbe, megóvom a biztonságodat.

Hevesen vert a szívem. Ash eleresztette a kezemet, végigsimított
a karomon, magához húzott. Belebújtam az ölelésébe, a mellkasába
temettem az arcomat, mintha ő lenne a pajzsom a csalódottság és a
gyász ellen, meg a tudat ellen, hogy a vándorlásaim még nem értek
véget. A választás tisztán, fenyegetően állt előttem. Ha véget aka-
rok vetni ennek a folyamatos menekülésnek és küzdelemnek, el kell
bánnom a Vaskirályal. Ismét.

Felnéztem oda, ahol a vastündérek elestek, a gaz között csillo-
gó fémszilánkokra. Már a gondolattól is feldühödtem, hogy efféle

szörnyek lopózhatnak be a szobámba, és Ethanre vagy anyura vehetik gyilkos tekintetüket.

Hát jó, gondoltam, és megmarkoltam Ash ingét. A trónbitorló háborút akar? Majd én megadom neki.

Nem álltam készen. Még nem. Erősödnöm kellett, megtanulni, hogyan irányítsam a mágiámat, a Nyár és a vas bűbájos erejét egyaránt, ha egyáltalán lehetséges mindkettőt megtanulni. Ehhez pedig időre volt szükségem, és egy helyre, ahová a vastündérek nem követhetnek.

És csak egyetlen hely volt, amiről tudtam, hogy biztonságos: ott a bitorló szolgálói sosem találják meg.

Ash megérezhette, hogy megváltozott a hangulatom.

– Hová megyünk? – súgta a hajamba a kérdést.

Mélyet lélegeztem, és elhúzódtam, hogy az arcába nézhessek.

– Leanansidhe-hez.

Az arcán meglepetés és enyhe riadalom tükröződött.

– A Számkivetettek Királynőjéhez? Biztos vagy benne, hogy segíteni fog nekünk?

Nem voltam benne biztos. A Számkivetettek Királynője, ahogy sok más neve mellett szólították, kiszámíthatatlan volt, szeszélyes és őszintén szólva kicsit ijesztő is. De korábban már a segítségemre volt, és az otthona, Félút, a fátyol, amely elválasztja a halandók világát a tündérekétől, volt az egyetlen esélyünk a biztonságos menedékre.

Amellett volt egy számlám, amit ki akartam egyenlíteni Leanansidhe-vel, és nem is kevés kérdésem, amelyekre választ vártam.

Ash még mindig engem figyelt, tekintete elfelhősödött.

– Nem tudom – válaszoltam őszintén. – De egyedül ő jut eszembe, aki segíthet, és ő szenvedélyesen gyűlöli a vastündéreket. Amellett ő a *Számkivetettek* Királynője. Vagyis illünk hozzá, nem?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ezt neked kell megítélned. – Ash karba tette a kezét, és nekidólt egy fának. – Nekem még nem volt hozzá szerencsém. Bár már hallottam róla történeteket. Rémisztőeket. – Alig látható ránc rajzolódott ki a homlokán. – Nagyon veszélyes lesz, igaz? – kérdezte sóhajtva.

– Alighanem.

Ash ajkára szomorkás mosoly ült ki.

– Hol kezdjük?

Hűvös elszántság vett rajtam erőt. Visszanéztem az otthonomra, a családomra – olyan közel voltak –, és visszanyeltem a torkomban dagadó gombócot. *Még nem, de hamarosan*, ígértem nekik némán. *Hamarosan találkozhatunk.*

Ash türelmesen várta a válaszomat, a pillantását nem vette le az arcomról.

– New Orleansban – feleltem. – A Voodoo Múzeumban. Van ott valami, amit vissza kell szereznem.